

gunstigere i Aar end i Fjor. Altsaa, for begge disse Statsvirksomheder ganske det modsatte af, hvad det ærede Medlem har paa-
staaet.

Det er den Slags overfladisk Benyttelse af Tal, som man naturligvis let tilgiver en Nybegynder i den Slags Forhold, men som unægtelig undrer, naar det er en med Regnskaber saa erfaren Mand som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, der er ude for den Slags Ting.

Undervisningsministeren (Nina Bang): Jeg skal begynde med en Bemærkning til Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard. Det ærede Medlem har atter talt om Professor N. A. Larsen og bl. a. fremhævet, at der ingen Indiskretion havde fundet Sted. Jeg maa maaske minde det ærede Medlem om, at den første Meddelelse om denne Sag var et Interview i „Berlingske Tidende“, der udgaves for at være af Professor N. A. Larsen, i hvilket der, efter at Afskedigelsen var omtalt, var tilføjet: Jeg gjorde Ministeren opmærksom paa, at jeg ikke kunde afskediges før April 1927, og at dette ikke behagede Ministeren; lagde hun ingen Skjul paa. Jeg tror, det ærede Medlem med sit indgaaende Kendskab til vor parlamentariske Historie forgæves vil lede efter et Eksempel paa, at et Blad har bragt en lignende utilbørlig og usandfærdig Fremstilling, som her foregives at være fremsat af en Embedsmand imod en Minister. Hvorledes skulde denne Fremstilling kunne forliges med det ærede Medlems Fremstilling af, at Professor N. A. Larsen udtalte sig om Afskedigelsen som en fuldbyrdet Kendsgerning? Dette Interview tilbagekaldte Professor N. A. Larsen imidlertid ikke, og paa Grundlag af det førtes der i 3 Uger, medens jeg var i Udlandet, en rasende Kamp mod mig, hvor jeg fremstilledes som en halvgal Furie, der skældte og smældte, hver Gang der mødte mig en Hindring.

Jeg har i min Tale udførligt gjort Rede for min Bekymring over vort Seminarievæsens Tilstand. Denne kom jeg ind i, efterhaanden som jeg trængte igennem den Mur, der omgiver vore Seminarier, og min Opfattelse, navnlig af Modersmaalets utrolig forsømte Tilstand, blev bekræftet ved de Udtalelser, der fra Seminarierne er fremsat overfor Ministeriet i denne Tid. Overalt i Lærerkredse er der en levende Kritik af Seminarieundervisningen. Tager man blot det sidste Nummer af „Folkeskolen“ i sin Haand, læser man der to Artikler, der bringer Udtalelser om Seminarieundervisningen. I en Artikel om Statens Lærerhøjskole udtaler

Kursisternes Formand: „Det er os en Glæde at kunne skrive, at det Gud ske Lov ikke er Seminariernes aandsforladte Terperi om igen. Maalet, man har i Sigte, er ikke en fin Eksamen, men den aandelige Udvikling af hver enkelt Elev.“ Og i en anden Artikel om Tegneundervisningen hedder det: „Der ankes over Lærernes mangelfulde Uddannelse paa Seminarierne, over de smagløse Modeller, over Undervisningens Tilrettelæggelse...“ — „men“ — tilføjes der — „Kritikken har ikke i nogen væsentlig Grad bidraget til en Forbedring af Tegneundervisningen“. Det er det, der præger Seminarieundervisningen: en fuldstændig Uerlighed overfor enhver fremsat Kritik. Det er nye Raad og ny Hjælp til en Ændring af Seminarieundervisningen, jeg har søgt.

Det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard kredser stadig om Optagelsen paa Seminarierne af Studenter og Præliminarister. Han oplæser endogsaa hele Seminarielovens § 2, endskønt jeg har forklaret ham, paa hvilken Linie Hjemmelen beror. Men hvorfor i al Verden holder dog det ærede Medlem Taler mod mig om det, som Venstre har praktiseret lige siden 1901? Det ærede Medlem synes, det er forfærdeligt, at jeg administrerer efter et Cirkulære af 1895. Ja, men hvorfor i al Verden har saa Venstre ikke ændret Lovgivningen og de hertil høørende Cirkulærer? Jeg maa virkelig administrere efter meget ældre Love og meget ældre Cirkulærer, ja, jeg maa undertiden gaa helt tilbage til Loven af 1814, saa forældet er vor Skolelovgivning.

Jeg takker i øvrigt det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard for det Billede, han giver af den Falanks af Venstremænd, som Venstre har anbragt til Vagt omkring Seminarierne, baade som Censorer ved Optagelsesprøven og som Censorer ved den afsluttende Eksamen. Disse Herrer, siger det ærede Medlem, ved virkelig ikke noget, de censurerer, og saa rejser de deres Vej, og de hører virkelig ikke mere til Seminariernes Optagelse; der skal Klager til i Pressen, før de opdager noget. Men under Venstres Regering bragte Venstrepresen ingen Klager. Da min Forgænger sendte en til Drik forfalden Seminarieelev, der var blevet jaget væk fra eet Seminarium, til et andet Seminarium, klagedes der virkelig ikke. Der klagedes heller ikke over Studenter og Præliminaristers Optagelse, men nu kommer Klagerne over disse Studenter og Præliminaristers Optagelse frem, fordi man vil angribe mig. Jeg har selvfølgelig ikke, som det ærede Medlem mener, skudt Skylden paa Embedsmændene, for der er ingen Skyld.